

DOM, CESARJAI!
Domáci Prijatelj.
 VSE ZA VERBO!
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu 30. decembra 1897.

Štev. 24.

Božjemu detetu.

I. Sèn.

Pokleknil sem pred Dete
 In sklenil sem rokè:
 „Preljubo Dete Božje
 Olajšaj mi gorjé!“

Obličje rajsko lepo
 Razzàri mu smehlaj,
 Smehlaj neskončno slajši,
 Kot zèmlje cele slaj.

Nad glávo mi ročice
 Iztegne v blagoslòv:
 „Le vstani mi pokojen,
 Prerójen, dušno nov!“

II. Prošnja.

O Jezušček, v resnici
 Na mene se ozrij,
 Dodeli blagoslòv mi,
 V srèe mi pókoj vlij!

Izbral sem Mater Tvojo
 Kot mater tudi jaz,
 Otrok Ji zvest ostati,
 Obljubil vsaki čas.

Nikar me ne zavrzi!
 Naj brat ljubeč Ti bom
 In k Materi me vzprejmi,
 K Očetu v skupni dom!

Bogdan.

Kaznovane laži.

Bilo je na Štajerskem v okolici sloveče božje poti Marijino Celje. Nadvojvoda Frančišek Karol, oče našega svitlega cesarja, je tje kaj rad zahajal in se cele dneve in tedne mudil po krasni deželi. Preoblečen in od malokterega poznan ustavljal se je zdaj v tej zdaj v oni vasi, potrkal na vrata ubozega in bogatega, pogovarjal se z enim in drugim.

Nekega dné naleti na nekega starčeka. Bilo je precej oddaljeno od Marijinega Celja. Nadvojvoda Frančišek Karol ustavi starčeka in ga prosi, naj bi mu pokazal pot proti Marijinem Celju. Starček ni nič vedel, kdo je ta lepo oblečeni gospod, vendar radovoljno pokaže pot in se tudi ponudi, da hoče z njim do Marijinega Celja. Po poti se marsikaj pogovarjata in nadvojvoda je kaj vesel, ker ga starček ni poznal. Kar ga vpraša Frančišek: „Oče, ste že videli kedaj Dunaj?“

„Glej ga no! sem ga videl, ja“, odgovori starček nekako resno.

„No, očka, kako pa vam je Dunaj kaj dopadel?“

„Moj Bog! to si lahko misliš! Tako zeleno ni tam ko tukaj, ne, vendar Dunaj mi je prav dopadel in vse je na me gledalo, sam ne vem zakaj, ko sem po mestu hodil.“

„To si lahko tudi jaz mislim“, odgovori smehljaje nadvojvoda. — „Pa je veliko to mesto?“

„Večji kot Marijino Celje že!“

„To vam verujem“, odvrne nadvojvoda.

„Jaz ne lažem in se nisem zlagal celo moje življenje.“
 „Pa — ste videli cesarsko hišo, kjer cesar stanuje in principi?“

„Seve da sem jo videl. Ta je vsa zlata z brilantnimi okni.“

„Mogoče!?“

„Je tako“, pravi starček, „in dvorišče je z rudečim žametom pogrnjeno, da se tlak ne pokvari.“

„Ja, kaj takega bi tudi jaz rad videl, no, to mora pa lepo biti“, pravi nadvojvoda in se glasno smeje.

„Ti verujem, da bi kaj takega tudi ti rad videl. Ti moraš sam enkrat na Dunaj, ni drugače, če želiš kaj videti.“

„In cesarsko stražo na dvoru, ste zapazili?“ rado vedno vpraša nadvojvoda dalje; razgovor s starčekom mu je posebno ugajal.

„To so velikani, ti vojaki na straži! Jezus, Marija pomagajta! najmanjši meri osem čevljev.“

„Kaj vi pravite!!“

„Resnično, kakor smo tukaj!“

„Pa godbo na dvorišču ste slišali?“ vpraša še nadvojvoda.

„Sem jo slišal ja; na naše opasilo (sejem) ne go-dejo nič lepše.“

„Lahko so Dunajčanje ponosni na to,“ pravi nadvojvoda Frančišek.

„Pa, na zvoniku sv. Štefana ste bili, očka?“

„Ta je lepa, to se razume.“

„Koliko časa ste pa rabili do vrha?“

„Še dva dni ne.“

„Samo?“

„Ja, moraš vedeti, da jaz sem dobrih nog! Kaj to meni, gospod, jaz sem Štajerc.“

„Ste bili v praterju, cesarskem vrtu? Je lep, ne?“

„Nisem mogel noter, odvrne starček, je bil zaprt.“

„Zaprt je bil? ho! ho!“

„Zaprt. Velike železne vrata ima spredaj.“

„A to je pa škoda, da niste vrta videli, ker pravi, da je silno lep. — Očka! ne zamerite! jaz vas bom nekaj še vprašal. Vi ste lovec ne?“

„Kaj pa nisem? zdaj ne bom več dosti, ker sem star, pa lovil sem veliko moje dni“, odvrne starček malo ponosno.

„Ste veliko kozličkov ustrelili?“

„Vse, katerih ni več videti, vse sem skoraj sam jaz postrelil.“

Gresta dalje. Še kake pol ure in bosta v Marijinem Celji. Veselo in še dobro koraka starček, a še bolj veselo ž njim oče našega cesarja. Vsak čas mu uide smeh. Kar zopet nadvojvoda spregovori in reče: „Slišite oče! ko ste bili na Dunaji, ste videli cesarja?“

„Seve da sem ga videl. Prej nisem hotel z Dunaja, ker mi Štajerci živimo in umrjemo za svojega cesarja.“

„To je lepo,“ pohvali starčeka nadvojvoda. „Kje pa ste videli cesarja?“

„Na sprehod je bil šel.“

„Kakšen pa je bil?“

„No, v dolgi rudeči suknji, v desni roki nosil je »scepter«.“

„Tako je šel na sprehod?!“

„Ja, ravno tako.“

„Še nekaj, očka! Vaš oče je bil gotovo tudi lovec, ne?“

„Kaj pa je bil, če ne lovec?“ zavrne glasno starček

„Ja, očka, se dobé očetje tudi, ki niso lovci, veste.“

„No, ker ti mene to vprašaš, kaj pa je bil po tem takem tvoj oče?“ reče starček.

„Cesar“, odgovori nadvojvoda.

„Beži! beži! in ne govori tako glasno; ker, če bi te žendarm slišal, te hitro aretira in zapre. Tudi moj brat je bil nedavno aretiran. Pa ti, ali imaš kakšnega brata?“

„Imam“, pravi nadvojvoda.

„Kaj pa je on?“

„Cesar“, zopet odgovori nadvojvoda.

„Beži! kaj govoriš!“ odvrne starček.

„Ali imaš morda otroke?“

„Hvala Bogu! imam je! Prvi je Franc.“

„Kaj je on?“

„Cesar“, pravi nadvojvoda.

Starček se glasno zasmije.

„Drugi moj sin je Maksimilijan“, pravi dalje nadvojvoda.

„In ta, kaj pa je?“

„Cesar.“

Starček se zopet glasno zasmije.

„Potem imam dve unukinji.“

„Kaj pa ste te dve?“ radovedno starček nadvojvodo vpraša.

„Cesarici.“

Starček joče od samega smeha. Ta gospod nori, si je mislil. Ko se oddahne, pravi: „Kaj si pa ti potemtakem?“

„Jaz sem imel biti cesar“, odgovori nadvojvoda.

Starček, čeravno že v letih, poskoči od smeha. Glejte ga no, si misli. — Tudi nadvojvoda se srčno smeje in drži za trebuh. Med tem prideta v Marijino Celje. Ko sta v mestecu, se vse odkriva, vpije in glasno pozdravlja mladega gospoda. Starček ostrmi. Čudno se mu zdi, kaj to pomeni. Ne ve kam bi ubežal.

„Hvala vam očka, za spremljevanje!“ reče mu nadvojvoda. „Ko pridete zopet kedaj na Dunaj in najdete prater zaprt, le poprašajte po nadvojvodi Frančišku Karolu. Vam ga že ukažem odpreti.“

Prestrašen pade starček nadvojvodi k nogam in ga prosi za odpuščenje.

Nadvojvoda pa mu reče: „Le ustanite, le ustanite!“ in mu v roko potisne lep dar. Nato ga pelje s seboj v romarsko cerkev in reče: „zdaj pa le hitro k spovedi, ker ste me tako nalagali.“

„Prim. List.“

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

(Konec.)

Ako kdo prinese nenavaden kamen ali rastlino, vprašamo, kje se taki dobé, kje take rastejo? Enako je pri nenavadni osebi zanimivo poznati njeno mladost, šole, osode. To so tla, iz katerih izraste cela osebnost. Da baron ni bil Kneipp, vsak lahko ugane. Izrastel je kot sin ubožega tkalca v ubožni hiši*), jedel je kruh ubožcev, nosil obleko siromakov, skušal delo in trpljenje in veliko prestal zaradi svojega poklica. Že samo to, da je kot tkalec in hlapec v 23. letu po hudi dolgi borbi za poklic, začel študirati brez denarja, je dosti zanimivo. „Kakor je neskončni Stvarnik vse ljudi stvaril in po svoji modrosti in ljubeznivi previdnosti vsakega človeka ohrani in vodi, tako vodi tudi vsakega po posebni poti in k cilju, katerega si nikoli ni domišljeval“. Tako je pisal Kneipp gledé na svoj poklic. „Ako hočete vedeti, pravi, kako sem duhovnik postal in v šolo prišel, tako vas prosim, da spoznate v tem, kar sem o sebi pisal, samo pote božje previdnosti.“ Iz sledečega boste spoznali njegovo britko osodo ubožca in moč božjega poklica.

Za prvo sv. obhajilo je mati, kakor je bilo običajno, tudi Bošteju napravila veselje, namreč novo praznično suknjo. Pa kakšna je bila? Mati je sinčeku pre naredila svojo drago ženitno jopo. Boštej je bil jako vesel svoje nove suknje, drugi otroci pa so ga zasmehovali zaradi nagrbančene in pegaste jope, ki je bila že barvo zgubila. Oče mu je podaril svoj starosveten klobuk, veliko prevelik, znotraj podložen, da je za silo prav bil — spet otrokom v občudovanje in zasmeh! — V 11. letu je jel tkati, v 12. letu moral je že 5 vatlov platna natakati na dan. Zraven ga je oče učil iz glave računiti. Oče je bil jako bistra glava. Sin je hotel študirati, toda oče in vsi so mu rekali: Delati, ne študirati; tudi duhovniki — do 17. leta je kakih 20 poposil pomoči — so mu študiranje iz glave izbijali, a brez uspeha. Oče je modroval: Ako bi te Bog hotel študenta imeti, bi bil nam denarja dal; domač kaplan enako: Ako mu imate dva tisoč dati, naj študira, drugače ne, jaz sem sam skusil, kaj je brez denarjev študirati, tega nobenemu ne želim. A vkljub temu je imel tkalčev sin od Boga poklic za duhovnika. Bil je pri statvah kakor na verigi priklenjen pes. Huda vojska se začne. S 16. letom je delal pri kmetih kot dninar, bil je vsega dela vajen, a znotraj ga je morila nezadovoljnost, da je vidno shujšal. Nekdo ga je vprašal, ali je že oženjen. Bil je 10 do 15 let starejši videti, kot duhovnik pozneje pa nasproti mlajši. Tak upliv ima nezadovoljnost in zadovoljnost s stanom, poklic.

18 let star vstane po noči ob eni in gre v Kempfen (9 ur daleč) v šolo. Ravnatelj je srečno pregovoril, da je obljubil sprejeti ga, pa oče ni privolil. Nihče ga ni razumil, nihče se siromaka usmiliti. Popolnoma zapuščen sklence nobenega krajcarja ne izdati in s pridnostjo nekaj goldinarjev prihraniti. Tri poletja pridno pomaga zidarjem, pri košnji in žetvi in tako množi kaso pod streho skrbno skrito; pripravil si je že tudi postelj, kofer in drugo študentu potrebno. Pa joj, nesreča ne miruje. Ni dosti, da mu je nagloma umrla mati, ampak malo prej, ko je mislil odpotovati po svetu, je pogorel celi kraj, 14 hiš, in grozni ogenj je požrl vso

*) Porodil se je 17. maja 1821 pri mali podružnici, uro od Ottobeuren na Bavarskem.

napravo in 70 prihranjenih goldinarjev. Lepi načrt, zadnje upanje spet uničeno! Vendar je bil znotraj ogenj še močnejši. Če Bog hoče, je še mogoče, je mislil. Ko je bil hišo postavil, potoval je jeseni na tuje; dolgo zastoj išče in prosi, slednjič še gre tožit mlademu kaplanu*), štiri ure od doma. Ta ga je poslušal in iz usmiljenja jel v latinščini poučevati. Stanovanje in hrano je dobil pri županu in ker je zgodaj vstajal in pridno poslom pomagoval, je smel ostati. Pa čudno so gledali tega študenta, ki ni imel ničesar razun, kar je na sebi nosil: srajco, pavoljnaste hlače in revno jopo za 1 gld. 30 kr. ter čudno kapo s cipom na vrhu. K sreči ga je dobrosrčna županica zagovarjala, da ga mož ni zapodil. Da je doma ušel, ni smel povedati in ves čas je bil v strahu, da bi tega ne izvedeli. Res je prišla ga iskat sestra in je vse povedala. Vendar so mu odpustili, tudi dobri kaplan. Še ena huda skrb, vojaščina! Tedaj so žrebali, Kneipp je potegnil visoko številko in bil je prost, srečno rešen.

Kaplan je bil prestavljen v mesto Avgsburg, pa učenec je šel z njim. V 23. letu gre v Dillingen, hoteč vstopiti v gimnazij. A ravnatelj pravi, da s starimi študenti ni nič, da je enkrat starega mlinarja sprejel, pa ni nič bilo z njega, tudi s starega tkalca ne bo nič. Še dvakrat poskusi, pa strogi ravnatelj ga je kar zapodil. Zdaj ga inštruktor pošlje še k vladnemu svetovalecu s pismom in to je pomagalo. Zdaj ga je moral ravnatelj sprejeti (jeseni l. 1844.), jeklena stanovitnost je zmagala, Kneipp je sedel na šolskih klopeh in srce se je pomirilo; dobil pa je tudi 200 gld. To je bilo tako. Kmet, pri katerem je delal, je pravil, da je hotel dati nemu sto goldinarjev, pa ni postal „gospod“, in še drugemu sto. Nato Kneipp vpraša, ali da njemu teh dve sto goldinarjev, če bo gospod, in kmet mu obljubi, pa je tudi besedo držal. To povem le premožnim v blagovoljno posnemanje, ker je res jako imenitno podpirati pridne študente.

S tem sem hotel podati dragim bralcem zgled srčnosti in jeklene vstrajnosti značajnega mladenča, kajpak tudi zgled, iz kterega spoznate — otroci in stariši ali varuhi — pa Bog ne vodi vsakega po okoliščinah po gladki cesti v poklic, ampak časi tudi kterega znotraj kliče vsem okoliščinam nasproti v stan, v kateri mu vse brani, in na pot, na kateri mora premagati sto in tisoč zaprek. Poklic ima Bog odločiti, ne ljudje. „Jaz sem vas poklical“, je rekel Jezus učencem: „Mnogo je darov, mnogo služeb, a en sam Duh je, Bog, ki vse primerno razdeli.“ Če se kteremu bralcu prikupi popisana oseba in s tem Kneippove bukve, mi tudi ne bo žal.

Župnija sv. Urha v Selah.

(Spisal † župnik *Fr. Rup.*)

(Konec.)

Leta 1893. je nakupil farni oskrbnik gospod Sokolšek cerkvi za 115 gld. raznih cerkvenih oblačil pri tvrdki Krikl na Dunaju. Tudi je dal hišni vrtič novo in dosti trdno zagraditi.

Vse to kaže, da Selani po vsej možnosti skrbijo za vzdržanje in lepšanje svoje cerkve. Vsako nakupovanje ali ravnanje pri njej pride na farane, ker ima cerkev samo 1573 gld. 80 kr. lastninskega in 1926 gld.

* Matija Merkle po imenu, ki je postal kmalu profesor bogoslovja v Dillingenu in je pri Kneippu umrl l. 1881.

20 kr. ustanovljenega kapitala (glavnice). Ustanovljenih je pa 29 sv. maš, med njimi so tri z biljami, druge so navadne.

Posebna dobrota je to, da mora dajati Humberški grad les za kurjavo in stavbo, in sicer vsega vkup na leto za duhovnišnico 1001' in za mežnarijo 723'. Na stavbin les za cerkev so pa celoma pozabili, ko je leta 1866. posebna komisija uravnavala pravico med Selani in gradom.

III.

A ne samo za cerkev in njeno lepoto, tudi za krščansko življenje se je poskrbelo v Selah. V pričanje naj navedem tukaj nektare bolj znane reči.

Že l. 1850. se je ustanovila v Selah toliko priljubljena pobožnost do božje glave s trnjem kronane. Na tisuče ljudij je ta pobožnost zavrnila na pravi pot, na tisuče jih je v dobrem potrdila in v srečo razveselila. Kakor iz početka, tako še zdaj jo obiskujejo farani prav radi. Naj se častno ohrani, kar so prednamci častno začeli!

Leta 1863. se je začela bratovščina sv. Uršule. Njen namen je krščanski pouk in opominj med seboj, obiskovanje in tolažba bolnikov, pogreb rajnih družnikov in družnic, pa tudi molitve in sv. maše za nje. To društvo je prav mnogoštevilno in priljubljeno.

Gospod župnik Lubej je upeljal tudi bratovščino vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Ta družba ima vsako prvo nedeljo v mesecu svojo molitveno uro v cerkvi. Rožni venec, petje, litanije, nagovor in molitve se vrstijo, dokler ura ne mine. Obiskovalcev te pobožnosti in družnikov te bratovščine je bogato število, naj bi vselej tako ostalo!

Od l. 1886. je tudi precej Selanov in Selank pri „Mašni družbi sv. glave pri farni cerkvi sv. Ilja v Celovcu“. Nekteri so zapisani še pri drugih bratovščinah, a teh ni nobena zastopana v večjem številu.

Pri slavni „Družbi sv. Mohorja“ je bilo v zadnjem letu že 84 udov (letos 79), čeravno do zdaj ni bilo tukaj šolskega pouka. Nekteri so se učili brati od duhovnikov, drugi samotež doma od kakega soseda. Ker se je z letom 1895. ustanovila v Selah tudi šola, zato je upati, da bo število Mohorjanov še naraščalo.

Vse hvale vredno je obiskovanje božje službe, le cerkev je pretesna za toliko ljudij. Tudi cerkvenih procesij se udeležuje ljudstvo v lepem številu. Zraven križevega tedna, zraven sv. Marka in Florijana so tukaj še sledeče procesije: Na Žihpolje v nedeljo po veliki noči, v Glinje na binkoštni torek, v Sopotnico na god najdenja sv. Križa, v Bajtišče na ondotno žegnanje. Posebno častito se opravlja procesija s presv. Rešnjim Telesom na nedeljo sv. Urha; zadnjič se je udeležilo 65 parov belo oblečenih deklic. Sami hodijo Selani tudi vsako tretje leto k sv. Joštu, k sv. Krištofu in k sv. Uršuli.

Zanimivi dvoboji.

Storil se je bil hlad, in s prijateljem sva se bila podala na izprehod proti gradu. Seveda sva med potjo marsiktero rekla. Ker so listi ravno tisti dan prinašali poročila z Dunaja o dvoboju med ministerskim predsednikom in nemškimi poslancem-razgrajajem, zasukal se je najin pogovor na dvoboj. Prijatelj mi je povedal nekaj zanimivih slučajev, ki nam kažejo, kako se lahko zavrnejo vročekrvneži, pozivljajoči na tak — častni pretep.

1. Častnik pozove duhovnika na dvoboj. Duhovnik pravi: „Dobro, sprejemem, toda orožje volim jaz. Le pride jutri zjutraj s svojimi pričami in z zdravnikom — orožje bo pripravljeno.“ Ko pridejo drugo jutro gospodje v župnišče, postavi duhovnik na mizo skledo klobas in reče: „Kdor sné več klobas, zmaga“. Mislim, da sta se nasprotnika na to pobotala in povžila zajutrek, ki je bil sicer malo obilnejši, nego navadno, ki pa izvestno ni škodil nobenemu izmed njih. Namesto človeške, se je prelila — prešičja kri.

2. Drug častnik se je čutil razžaljenega vsled neke besede duhovnika, ki je bil v njegovi družbi. Pozove ga na dvoboj. „Kaj ne da, gospod častnik, kdor je pozvan, sme voliti orožje in strelja prvi,“ reče duhovnik. Ko častnik pritrdi, pravi duhovnik: „Jaz volim — tope, in sicer se postaviva eno ped pred topovo žrelo; jaz streljam prvi.“ Častniku se je bajè po teh besedah kri tako ohladila, da je takoj odnehal in da ni nikdar več pozivljajal duhovnikov na dvoboj.

3. Ker sem vam pripovedoval že o dveh častnikih, naj povém še o tretjem, ki pa ni zahteval zadoščenja od kacega duhovnika, temveč od necega zdravnika. Ta mu odgovori: „Vojak nisem bil, streljati nisem vajen, zato ne morem voliti samokresa. Tudi sablje ne, ne znam je spretno sukati. Toda — zdravnik sem. Napravil bom dvojne kroglice, bele in črne. Bele bodo neškodljive, črne pa — otrovane (zastrupljene). Kdor vleče črne, je izgubljen“. Vlečeta in častnik dobi — črne.

Prebledi, pa vendar jih povžije. Kmalu ga začne po drobnu viti, da se mu hoče ves želodec obrniti. Bolečine postajajo vedno hujše in revež kriči: „Izgubljen sem, izgubljen sem.“ Zdravnik se nasmehljá in reče: „Ne bojte se! Trpeli boste sicer še nekoliko časa, toda nevarnosti ni nobene. Dal sem vam samo močne — odvajalne kroglice.“

Bogdan.

Drobiž.

Zdravilo za pijanca. V neki vasi na Nemškem je živel mož, dober delavec in skrben oče svojim otrokom. Kedar pa se je vpijanil, hotel je vse razbiti ter bil kakor zverina. Njegovi prijatelji so žalostni opazovali, kako se mož vedno bolj in bolj udaja pijančevanju in premišljevali so, kako bi ga poboljšali. Dogovoré se z nekim zdravnikom in čakajo prilike. Ko se mož zopet vpijani, pade domu se vračaje v jarek. Prijatelji ga poberejo in nesó domu. Nato pokličejo zdravnika, ki obveže pijancu nogo, kakor da bi si jo zlomil. Ko se bolnik zdrami in opazi na nogi obveze, misli, da si je res nogo zlomil. Zdravnik mu je zaukazal, da mora prav mirno se zadržati, vina nikakor ne piti. Tako je ležal v postelji šest tednov. Ko mu zdravnik dovoli vstati, mu zabiči, da se mora zdržati vseh vpijanljivih pijač, ako hoče popolnoma ozdraviti. Mož uboga in se tako odvadi pijančevanja. Še le čez leta, ko se ni bilo bati, da bi se udal prejšnji slabosti, mu prijatelji razodenejo, kako so ga pijančevanja odvadili.

Trije dobri zdravniki. Imeniten zdravnik je ležal na smrtni postelji. Mnogo tovarišev je stalo krog njega. „Z veseljem umrjem,“ pravi umirajoči, „saj zapuščam tri dobre zdravnike.“ — Vsem stopijo ušesa po konci, in vsak misli, da bo zdaj pa zdaj zaslišal svoje ime. — A bolnik nadaljuje: „Imenujejo se pa tako-le: zmernost, voda in gibanje.“

Zvit Amerikanec. K policiji v Nju-jorku je prišel mož in topo gledal okrog sebe. Potem je stopil k stražniku in mu rekel: „Gospod, nekaj vam moram naznani. Jaz sem mrtev. Umorili so me. Prosim, poiščite morilca, mene pa zakopljite!“ Stražnik stopi za korak nazaj, češ: ta je znorel, in pozvoni. Takoj prihité kapitan, zdravnik, vsi stražniki. Soba se napolni. Zdravnik stopi k tuju. „Dà, dà, vi ste umrli. Takoj sem to spoznal! Ali pa ne veste, kako vam je bilo ime?“ — „O dà, Miles Denver mi je ime!“ — „In vaš naslov?“ — „Grob!“ — „Kdo je pa vas umoril?“ — „Kolumb.“ — „Kaj, Kolumb? pa ne tisti, ki je našel Ameriko?“ — „Tisti, tisti!“ — „I nu, tega pa še imamo v luknji, le pojdite z menoj pogledat!“ — „Hitro, hitro,“ pravi tujec in izvleče iz žepa cel zveženj koledarjev. „Gospodje, ko sem bil še živ, prodajal sem koledarje, po 25 krajcarjev so. Odkupite mi še te-le. Škoda bi jih bilo, da bi z menoj trohneli v jami! Zdaj smo ravno lepo skupaj!“ — Šele sedaj so ljudje spoznali — zvitega norca. Smijali so se in pokupili koledarje. Pa tudi „norec“ se je smijal, ko je šel iz hiše.

Odkritosrčen zdravnik. O velenčenem zdravniku in tajnem svetniku prof. Nusbaumu v Mnihovem pripovedujejo marsikako veselo dogodbico. Neki bavarski pivovar, imel je krč v nogah. Pelje se v Mnihovo k Nusbaumu, s katerim sta se poznala še iz vojaških let. „No“, pravi profesor, „kje čutite težave?“ „Gospod tajni svetnik, v nogah.“ — Takó, v nogah. No, čujte, če so težave v kolnih, imate krč, če pa spodaj na prstih, je protin.“ — „Gospod svetnik, v kolnih bo.“ — „Tako, torej pokažite! Prav imate, krč je.“ — „In kaj pomaga zoper to bolezen?“ — „Da, predragi Fips, to tuhtajte, in če uganete pravo sredstvo, mi povejte; in — oba sva v enem letu milijonarja.“ „In kaj drugače?“ — „Tedaj kolikor mogoče malo pijte, noge imejte pa stegnene in gorke.“ — „Lepa hvala, gospod svetnik, koliko sem dolžan?“ — „Velja moj recept nič, ljubi Fips, pomaga pa tudi nič.“

Uganke.

Rešitev računske uganke v 23. številki.

Gosij je bilo 36.

Rešitev ugank v zadnjih treh številkah „Dom. Prijatelja“ so nam poslali: P. Povoden v Št. Kancijanu, J. Govžej v Sušji, J. Drašler na Drašici, J. Mušič na Pšati, J. Božič v Pokrčah, M. Čadež v Delnicah, J. Wang v Beljaku, F. Kotnik v Šiški, J. Rabič na Dobravi, Am. Rosner v Braslovčah, J. Rupnik v Zadlogu.

Smešničar.

* **Zvito.** A.: „Ti praviš, da kadilci malo časa žive. Moj oče strastno kadijo, pa so vendar sedaj že okroglih sedemdeset let stari.“ B.: „Dà, koliko bi bili pa še le stari, če ne bi kadili!“

* **Soseda** reče sosedu: „Ti Špela, tvoj mož danes neusmiljeno žvižga že več ur. Kako vendar moreš to trpeti? Ali mu ne moreš reči, naj neha?“ — „Nočem mu reči, in naj žvižga tudi deset tednov, ker sva si že več dnij v jezi.“